

Anna Bailey

ZA DVERMI TMA

 metafora

Zmizení mladé dívky
strhne masku spořádaného maloměsta...

Ospalé maloměsto Whistling Ridge je už dlouho jako soudek střelného prachu. Stačí jediná jiskra – z večírku na oblíbeném místě v lese nedorazí domů sedmnáctiletá Abigail – a zdání spořádanosti rychle bere zaskvě. Abigailino nevysvětlitelné zmizení způsobí na dokonalé fasádě místní komunity trhliny a skrz ně se postupně valí na světlo léta potlačovaná zášť, dobře skryté prohřešky a maskované předsudky.

Krok za krokem a z pohledu několika různých protagonistů se pomalu odkrývá drsná pravda zdaleka nejen o tom, co se tehdy v noci u skal zvaných Holé kosti skutečně odehrálo...

Za dveřmi tma se hned po svém vydání stalo literární senzací a aspirantem na jeden z nejlepších thrillerů roku 2021.

„Krásně napsané a neskutečně dojemné.“

– The Guardian

„Thriller, na který nebudete moct zapomenout ještě dlouho poté, co jej celý zhltnete na jedno posezení.“

– Grazia

ANNA BAILEY

ZA DVEŘMI TMA

ANNA BAILEY

**ZA
DVEŘMI
TMA**

Přeložil Roman Lipčák

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Copyright © Anna Bailey 2021

First published as Tall Bones by Transworld Publishers,
a part of Penguin Random House group of companies.

Translation © Roman Lipčák, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-561-6 (ePub)

ISBN 978-80-7625-560-9 (pdf)

ISBN 978-80-7625-143-4 (print)

Mé matce Jane

1

HUKOT TÁBORÁKU splývá s halasem chlapců a dívek z autokempu, kteří pokřikují a tancují ve stínu skal zvaných Holé kosti. Je typický večer pro takové maloměsto – pro Whistling Ridge bude na dlouhé roky poslední, ale to v této chvíli ještě nikdo neví –, kde kojoti přežvykují odhozené nedopalky cigaret a smečky kluků vyjí na měsíc.

Abigail Blakeová se u kraje lesa otočí a usměje se na Emmu. Tuto vzpomínku na Abigail si uchová ještě dlouho potom, co se všichni ostatní propijí k zapomnění: vysoká a bledá jako měsíční zář, splývavé rusé vlasy se jí ve vlhkém vzduchu kroutí, ruce má schované v dlouhých rukávech a stojí na patách, jako by se každou chvíli měla rozběhnout.

„Budu v pohodě.“ Zrazuje ji ale pohled těkající k lesu. Září začalo teprve před pár dny, ale podzim nadchází v horách dřív. Nad koruny borovic se už prikradla noc a jejich temné obrysy jsou patrné pouze v kuželu světla jediné baterky.

„Jak se ale dostaneš domů?“ Emma si všimne, že se Abigail na čele udělala rýha, do které by se tvarem i hloubkou přesně vešlo břicho jejího palce.

„Ale Emi...“ Jako by si zrovna vzpomněla, že se má usmát. „Zavolám si taxíka nebo něco vymyslím. Je to v pohodě, vážně...“ Podívá se směrem, kde se mezi stromy

pohybuje světlo a za ním je patrná nejasná chlapecká silueta. Emma tím směrem taky pohlédne, jenže ve tmě nic pořádně nevidí.

„Podle mě bys tam neměla chodit.“

Abigail se na ni zašklebí tak nepřírozeně, že to musí až bolet. „Je to jen sranda, Emi. Nedělej si starosti.“

Ona si ale starosti dělá. Není tak vysoká jako Abigail, nemá takovou mezeru mezi stehny, po jaké touží všechny dospívající holky. Po svém otci nezískala nic než nahnědlou latinskoamerickou pokožku, která jí mezi spolužáky působí jen mrzutosti. Není typ, který kluci lákají do lesa, co o tom tedy může vědět? Přesto ale upírá zrak do tmy a vrtí hlavou. „Počkám tu na tebe.“

„Ne.“ Abigail se zhluboka nadechne a znovu se odhodlaně usměje. Voní jahodovým balzámem na rty. „No tak, Emi, nech mě trochu dýchat. Bude to v cajku. *Fakt.*“

Abigail Blakeové je sedmnáct a jako všechny dívky v tom věku je přesvědčená, že bude žít věčně. Někde v hloubi duše si to myslí i Emma, a proto nechá kamarádku stát ve zdupané trávě na samém kraji lesa a loudá se kolem Holých kostí ke svému autu. Oheň ještě praská a po vybledlých skaliskách, tyčících se do výšky, poskakují odlesky plamenů. Účastníci noční párty si připíjejí plechovkami s pivem, a když je pak odhazují do ohně, výskají radostí, jakmile plameny se zlobným zasyčením vyšlehnou výš.

Emma se neohlédne. Kdyby to udělala, viděla by, jak Abigail zaváhala, jak stojí s rukou nataženou před sebe, jako by přece jen nečekala, že kamarádka odejde.

Z druhé strany ohniště ji pozoruje jiný mladík. Nestydatě ji sleduje, až z toho má Emma pocit, že se pod jeho pohledem chvěje, i když to tak není. Už ho tu v okolí zahlédla, potloukal se po okraji města od jara, jinak ho ale

nezná. Profil má tak ostrý, že by jím mohl lajnovat kokain, tmavé vlasy mu ometají límec ošoupané kožené bundy. Něco ve stylu, jak pohupuje boky a vystrkuje bradu, vzbuzuje dojem, že v předchozím životě přepadal dostavníky. Večerní déšť zmírnil denní žár a jeho cigaretovým kouřem prosycený dech se vznáší ve vzduchu podobně, jako se bouřkové mraky kupí v chladném vzduchu kolem horských vrcholů. Když se Emma podívá znovu jeho směrem, už tam není.

„Kde jsi byl?“ Dolly Blakeová zamáčkne nedopalek cigarety. Její nejstarší syn se snaží za sebou potichu zavřít domovní dveře.

„Nikde.“

Noah se vynoří z přítomí předsíně a Dolly na chvíli strne, jak moc jí připomíná štíhlou vytáhlou postavou jejího muže. Z dálky není těžké si je splést – tatáž nedbalá kostkovaná košile i nazrzlý odstín vlasů, stejně povytažená ramena, jako by se bál, že se mu přes ně někdo podívá a zjistí něco nepatřičného. A ačkoli je to ve dvaadvaceti letech už chlap, v obličeji mu přetrvávají jemné rysy mládí, které jeho otec Samuel Blake vyměnil už dávno za pichlavý plnovous a pleť ošlehanou nekonečnými hodinami strávenými svážením dřeva.

Dolly s úlevou vydechne. „Máš štěstí, že si šel táta brzo lehnout. Od čeho máš tak zašpiněné džíny?“

„Do toho ti nic není.“

Na stěně nad ním visí velký kříž posázený polodrahokamy, který Dolly dostala už před čtvrt stoletím od své tchyně jako svatební dar. Ví, že je za ním díra v omítce, kterou tam jednou prorazil Samuel pěstí.

„Přestaň se mnou mluvit takovým tónem, hochu,“ varuje syna Dolly, nedívá se ale přitom na něj, nýbrž na

kříž. „Mně je jedno, kolik ti je, ale dokud bydlíš tady, budeš chodit domů včas a s matkou budeš hovořit s patřičnou úctou.“

„Abi nikdy takhle nevyslýcháš.“ Na svých dlouhých nohou umatlaných od bláta ji obejde a pak už je jen slyšet známý dupot, jak kluše nahoru do svého pokoje.

Dolly vzdychne a prsty si vjede do vlasů. Přála by si, aby to nebyl pořád jen on, kvůli komu ztrácí nervy, ale ví, že občas se tomu prostě nedokáže ubránit. Jinak by jednoho dne mohla vybuchnout.

Emma si pustí v autě rádio, noční pořad nějakého věštce, který se ani slůvkem nezmíní o tom, co ji čeká, a tak jede pryč a na Abigail už nemyslí. V loužích na okresní silnici se odráží žluté světlo jejích reflektorů a zápach mokrého asfaltu, který se dovnitř vkrádá ventilací, jí připomíná voskové pastelky. Cestu zná dobře, dokonce i v noci. Na příkrých svazích po obou stranách rostou jehličnaté stromy, táhnou se vzhůru až k prašným vrcholům hor, kde už to je jen samý pahýl, než se porost vytratí docela.

Po kilometru a půl jízdy se přeruší hradba stromů, která dosud kopírovala křivky silnice. Zdejší jehličnany napadl kůrovec, rozsáhlé oblasti lesa jsou zešedlé a povadlé. Za denního světla lze skrz řídké odumřelé větve zahlédnout zčernalé pozůstatky starého domu Winslowových, který už více než před stoletím do základů vyhořel. Emma obvykle viděla prázdnými okny až na druhou stranu za dům, a ačkoli ví, že v téhle tmě nespatří vůbec nic, zabloudí tam zrakem, jen tak ze zvyku.

Zahlédne světlo.

Za spáleným okenním rámem probleskuje jakási záře. Emma přibrzdí, v té chvíli se však světlo prudce zhoupne a hned nato zhasne.

Zmíní se o tom, až bude vypovídat na policii, kde z ní budou dolovat každou vzácnou podrobnost o Abigail.

Táborák je uhašený. Zbýl po něm jen zčernalý kruh, jako by tam přistálo UFO. Holé kosti se mlčenlivě rýsují proti noční obloze postříbřené měsíčním svitem. Účastníci noční párty se rozešli, někteří zamířili po silnici k autokempu Jerryho Maddoxe, jiní se nacpali s přáteli do aut a vydali na cestu lesem domů. Když zazněl výstřel, nezbyl na místě nikdo, kdo by ho zaslechl.

Další den je neděle a Blakeovi si zatím nedokážou představit, že se jako obvykle v kostele posadí do řady na skládací plastové židle, ale Abigail vedle nich sedět nebude. Další den je neděle a Emma by měla odbarvit Abigail vlasy, protože se jí už zrzavá barva omrzela, i když ví, že rodičům se to nelíbí a budou tvrdit, že vypadá jako coura. Další den je neděle a Emma leží v posteli, nespí, poslouchá, jak vyjí kojoti, a přeje si být jedním z nich. Ráno si zkontroluje telefon, ale zprávu od Abigail, že se dostala v pohodě domů, tam nenajde. Pohledem zabloudí k prádelníku, kde leží neotevřená krabička s odbarvovačem, a jakýmsi šestým smyslem vše pochopí.

Na konci týdne se bude Abigail prázdně usmívat ze stovek letáků připíchnutých na telefonních sloupech, tabulích a nástěnkách zdejší kongregace, třepotajících se ve větru od Skalistých hor. Samuel Blake se vydá s příslušníky místního policejního oddělení do lesa a mezi stromy bude vykřikovat jméno své dcery. Noah oškrábe špínu z džín, až si z toho odře prsty, a Emma zastrčí krabičku s odbarvovačem pod postel. Dolly bude kouřit jednu cigaretu za druhou, nehty si bude drásat strupy ve vlasech a nespustí oči z kříže zakrývajícího díru ve zdi, zmožená strachem, že se na ně začnou hrnout jen samé špatné události.

2

„TEĎ SE NEHÝBEJ, Jude.“ Dolly popadne nejmladšího syna za bradu, znehybní mu hlavu, nanese vrstvičku krycího korektoru na modřinu pod okem a vtírá přípravek do kůže. „Můžeš si za to sám. Víš dobře, jaký bývá táta, když ho probudíš moc brzo.“

Samuelovi se líčení líbit nebude. *Žádný z mých chlapců nebude chodit zmalovaný*, bude láteřit. Je mu dvaasedesát a je dost starý na to, aby mohl být jejím otcem. Jejich vzájemné postavení se často promění do té míry, že Dolly udělá bez odmlouvání, co jí nařídí. Dnes to tak ale nebude. Make-up se mu líbit nemusí, ale smíří se s ním snáz, než kdyby po nich v kostele všichni pokukovali a za zvednutými biblemi je šeptem pomlouvali. Nemůžou se divit, že holka od nich utekla, taková famílie. Nemůžou se divit, že je holka mrtvá.

Mrtvá. Zaslechla to slovo v samoobsluze, doneslo se k ní z obvyklého šumu od mrazáků. Prohodili je mezi sebou pan Wen, který měl ve městě obchod s alkoholickými nápoji, a Carla Patersonová, co učila Abigail ve druhém ročníku na střední. Do bzukotu zářivek a mrazicích pultů to pronesli potichu a nejspíš doufali, že je nikdo neslyší. Našli v sobě aspoň tolik slušnosti, že když se v tu chvíli zpoza rohu vynořila Dolly s prázdným nákupním

vozíkem, bylo na nich znát, jak je jim trapně. Neřekla nic, jako ostatně často, možná i proto, že vlastně přesně nevěděla, jak na ni to slovo působí.

Mrtvá. Znělo to jako tečka za větou. Představila si, že posílá telegram a místo obvyklého „stop“ píše všude „mrtvá“: Abigail se najde mrtvá Abigail se vrátí mrtvá. Uplynul teprve týden ode dne, kdy její dcera zmizela, ale ta doba připadá Dolly divná a dlouhá, natažená jako karamela v takovém tom starobylém přístroji, který se tu a tam objeví za výkladem obchodu s cukrovinkami.

Už to byly dva týdny a Dolly chodila do samoobsluhy skoro denně, jen aby se tam mohla opřít o držadlo nákupního vozíku a nechat se jím vláčet. Jezdila mezi regály, a měla tak pocit, že aspoň něco dělá. Nechtěla se podobat ženám, které vídala ve filmech, co jen sedí doma, napůl šílené, a čekají, jestli nezazvoní telefon. Čas jde dál, uklidňovala se, takže to ještě nemůže být konec věty.

V koupelně Jude vyšpulil spodní ret v grimase, kterou pochytil od svého staršího bratra, ačkoli v jiných ohledech se ti dva lišili jako den a noc. O deset let mladší Jude byl na rozdíl od ramenatého Noaha droboučký, tmavovlasý, tvárný a měl sklony k pořádkumilovnosti, kdežto jeho bratrovi se zanesla špína jejich města do papilárních linií. A pak je tu samozřejmě i Judova noha. Roztržštěná kost po úderu jako kovářským kladivem do doběla rozžhaveného železa, po němž mu zůstala noha znetvořená. Dvanáctiletý kluk by neměl chodit o holi.

Dolly mázne další vrstvu líčidla na oteklé oko, ale jeho pohledu se vyhýbá. Chudák Jude, nechtěné dítě. Jude, kterého se pokoušela zbavit, a proto vysedávala ve vaně ve vroucí vodě, dokud nevystydla a neztmavla špínou. Taký vypila dvě třetiny láhve ginu z manželova domácí-

ho baru a pak se z něj pozvracela. Krutý boží šprým, napadlo ji tehdy, přivést do tohoto domu dalšího potomka. A i dnes uvažovala, jestli neměla pravdu.

„Hotovo.“ Dolly skončila s líčením a o krok poodstoupila, aby zhodnotila výsledek. Potrvá den nebo dva, než opuchlina splaskne, ale aspoň se jí povedlo zakrýt výraznou rudou barvu, kterou pod synovým okem zanechala manželova ruka.

„Musím tam?“ Jude se naklání k zrcadlu v šedém rámu, prsty si přejíždí kolem oka, jako by horoucně toužil ohmatat podlitinu a ujistit se, že pod nánosem tělky pořád ještě je. „Mně se do kostela nechce. Všichni po nás budou koukat.“

Jistěže budou všichni koukat, souhlasí Dolly v duchu. Zbývající příslušníci rodiny Blakeových strávili poslední dvě neděle tím, že do sebe klopili jednu plechovku piva Lone Star za druhou nebo bloumali mezi regály v samoobsluze, případně za bílého dne leželi v posteli a naslouchali rytmickému klapotu stropního větráku. (Dolly nevěděla, co dělal Noah, ale všimla si, že se ohlíží přes rameno častěji než obvykle.) Nicméně včera ji pastor Lewis přistihl, jak dělá, že čte složení na sáčku s kráječným chlebem. Sdělil jí, že v Prvním baptistickém kostele ve Whistling Ridge se bude tuto neděli sloužit zvláštní mše, při které se kongregace pomodlí za Abigail a rodinu Blakeových, a že by je tam všichni jistě rádi uvítali. Dolly nevycházela z údivu, že tam dokáže tak klidně stát a lhát jí do očí, když přece oba jasně věděli, jak se na ně kongregace dívá. I když se několikrát usmál a poklepával ji po paži, jako pouhá prosba to nevyznělo.

Můžeme se modlit, nebo nechat druhé, ať se modlí za nás, uvažuje. Možná právě ten pocit, že musí volit mezi aktivním a pasivním přístupem, ji přiměl k tomu, že se

pevně rozhodla tam jít. Pokouší se to vysvětlit Judovi, ale on si jen hryže ret a mrzutě zírá do podlahy.

„Abi možná utekla, protože už nechtěla chodit do kostela,“ promluví a z jeho hlasu zní takové opovržení, že Dolly má sto chutí taky mu jednu vrazit. Raději se ale odvrátí a štrachá v kapsách po cigaretách. Svrbí ji ruka, nejradši by něco roztřískala – *tak ale roztřískej sebe, ne Juda. Koneckonců pokud za tohle všechno někdo nese vinu...*

„Abigail neutekla,“ vysvětluje mu a on jí musí věřit, protože je jeho matka. Bez ohledu na to, jaký názor na to má policie, Abigail by se nikdy jen takhle nesebrala a neodešla. Ale Dolly se třesou prsty, když si vkládá cigaretu mezi rty a ucpává si tím ústa, aby nemohla mluvit dál. Jestliže Abigail neutekla, co se jí tedy stalo? Ve škrtnutí zapalovače to zaslechne znovu: *mrtvá*.

Je to všechno její vina. Tohle se říká po škole. Chodby páchnou po lepidle a čisticích prostředcích a Emma se tiskne hluboko do kouta na dívčích záchodcích, snaží se zahlušit ozvěnu hlasů spolužáků a lije do sebe cestovní lahvičky whisky, které má matka doma pro případ, že by se jednou vypravily na výlet, na který ale nikdy nepojedou.

„Chápeš to, že Emma Alvarezová ji tam prostě jen tak nechala?“

„Ty vole... a ty myslíš, že proto ji unesli?“

„Nikdo ji neunesl. Zdrhla s tím cikánem.“

„Ne, s ním nezdrhla. Viděla jsem ho minulý týden v bufáci.“

„Já jsem teda slyšela, že ji sežrali kojoti.“

„Já bych nikdy nedovolila, aby moji kamarádku sežrali kojoti.“

Tečou jí slzy zčernalé řasenkou a radši si vrazí klouby prstů do úst, aby nikdo neslyšel, jak vzlyká.

Týden po párty u Holých kostí svolal ředitel Handel do tělocvičny mimořádné shromáždění studentů všech stupňů a požádal je, aby na Abigail nepřestávali myslet a modlili se za ni a aby vyjádřili podporu i rodině a přátelům. Malý Jude Blake si kouše ret, vtahuje hlavu hluboko mezi ramena, jako by doufal, že si ho nikdo nevšimne. Emma to všechno sleduje plovoucímá očima za ztěžklými víčky. Je to tak. Jsme tu komplet. Abigailina rodina i její přítelkyně. Není tady nikdo jiný, kdo by si pamatoval, že měla Abi ponožky samou zelenou šmouhu od trávy, když jsme spolu léto co léto vysedávaly na propadlé pohovce u nich na dvorku; nebo jak jsme od sebe opisovaly domácí úkoly a cpaly se bonbony, po kterých nám zmodral jazyk. Není tu nikdo jiný, kdo ji slyšel, jak prohlásila, když jí bylo třináct: „Bude ze mě umělkyně.“ Emma pohrdavě odfrkla a zeptala se: „Cože, ve Whistling Ridge?“ Abi rezolutně opáčila, že to nepřichází v úvahu, že nasedne na autobus do Denveru a tady už ji nikdo neuvidí. To znělo v té době velice působivě. Abi se chovala jako postava z filmu. Hned nato upřela na Emmu vykulené oči a dodala: „Ty přece odjedeš se mnou, ne?“

Teď do sebe Emma na záchodě hodí další maličkou láhev, a když přijde domů, vyzvrací se.

Té noci se Emmě zdá o smečce kojetů vyjících mezi stromy. Projíždí mezi nimi v autě a jejich zkrvavené dásně se jí zahryzávají do pneumatik. Potom odbarvuje Abigail vlasy, výpary čpavku je obě dráždí v nose a společně u toho upíjejí bourbon Samuela Blakea. *To pálí, to pálí*, opakuje neustále Abigail, možná to jen neslyšně naznačuje rty nebo ta slova znějí Emmě v hlavě. Abi ji políbí a krev stéká Emmě ze rtů, vepředu po těle, po prsou, po pažích, po rukou...

Emma se probouzí těsně před svítáním. Hory jsou potmělé, stoupá z nich pára po čerstvém zářijovém dešti a ona cítí, že má na obličeji zaschlé zvrátky z toho, co večer vydávala. Zabalí se do deky, proklouzne do koupelny a myje si ruce, znovu a znovu, dokud jí ve studené vodě nemrznou tak, že je skoro necítí. Melissa musela zaslechnout tekoucí vodu, protože za ní přijde a beze slova ji obejmě. Když se Emma konečně přestane třást, obě si vlezou do Melissiny postele a Melissa ji hladí po vlasech, dokud neusnou – matka s dcerou stočené na prostěradle jako nějaká zvláštní runa. Druhý den ráno Melissa vylije všechen zbývající alkohol, který se jí podaří najít, ale jedna ani druhá se o tom slovem nezmíní. Emmina babička říkávala, že ten, kdo bydlí ve skleněném domě, by neměl házet kameny, a Melissa předčasně zestárla z pocitu viny za to, že si vzala člověka, který ji nedokázal natolik milovat, aby s ní zůstal – nebo tak to přinejmenším tvrdí.

Než Abi zmizela a ještě předtím, než se ona sama opila, Emma si nikdy neuvědomila, kolik rozhodnutí to stojí, aby přečkala den. *Mám ztráct čas snídání? Mám jet do školy autem, nebo autobusem? Ke komu si přisednu při obědě? U koho mám největší šanci, že na mě nebude civět s nechutí, jako by našel zespodu na lavici přilepenou žvýkačku?* Když ale zahájí nový den douškem alkoholu, bude to od ní vyžadovat pouze jedno rozhodnutí: *Mám pít dál?* Všechno ostatní se pak vyřeší tak nějak samo. Ví, že to s ní matka myslí dobře, ale to Emmě nezabrání, aby nebrečela na záchodcích. Do vánočních prázdnin zbývá ještě několik měsíců a ona neví, jestli zvládne čelit všem těm rozhodnutím, která na ni v té době čekají.

Uvědomuje si, že varianta, že je Abigail mrtvá, je ta horší. Ve škole se ale povídá, že utekla a že jí to nikdo nemůže mít za zlé. Emmě jako by někdo vrazil kudlu do

břicha a vyřízl jí díru ve vnitřnostech. Abi by neodešla jen tak beze slova. Nenasedla by do autobusu do Denveru, aniž by se jí o tom aspoň slůvkem zmínila. Z desetiletého přátelství se takhle neodchází, prostě ne. Bylo by tedy lepší, kdyby byla Abigail mrtvá?

Když máma ráno odjede do nemocnice, kde pracuje jako praktická lékařka, Emma do školy nejede. Zajde do obchodu pana Wena s lihovinami a nacpe pod kabát láhev Jacka Danielse. Už je skoro ze dveří venku, když zahlédne, jak se na ni z parkoviště šklebí mladík v kožené bundě, zuby mu bělostně září, jako by snídal nože. Připadá jí něčím známý, ale s tím poznáním přichází svíravý pocit v zátylku, který ji přiměje, aby se narovnala, jenže to přežene a láhev jí vyklouzne.

Pan Wen má přívětivý obličej, vrásčitý jako papírový lampion. Ujistí ji, že protentokrát nezavolá policii, rozbitou láhev jí však naučtuje. Nic mu neujde: její rozmazaná řasenka, nateklé oči, okousané nehty. Dá se slyšet, že doufá, že se z toho brzy dostane. Nemusí nic říkat a Emma ví, že pan Wen chápe, jaké to je být v téhle zemi jiný. Už jen pocit křehké solidarity ji nutí znovu do pláče a na parkovišti se musí opřít o auto, aby zklidnila přerývaný dech.

„Je ti dobře?“

Zvedne hlavu a všimne si, že ji kluk v kožené bundě pozoruje. Hlavu má nakloněnou na stranu, a jak mu vítr čechrá vlasy jako peří, připomíná přerostlou vránu. Emma polkne, a když přikývne, snaží se, aby jí slzy ještě víc nerozmazaly řasenku.

„Nemám občanku.“ Nenávidí se za to, že odpovídá tak slabým hlasem, který se ztrácí v rachotu projíždějících aut.

„Já ti to můžu koupit,“ nabídne se a z jeho hlasu je znát slabý východoevropský přízvuk. „Můžeme se napít spolu.“

Emma si hrábne rukou do vlasů a z mastnoty, která jí ulpí na prstech, se jí zvedne žaludek. Za několik let ji kamarádka na vysoké poučí, aby se od neznámých mužů nenechala zvát na drink. I teď jí v hlavě zní příslovečné varování: nic není zadarmo, všechno něco stojí. Má ale dojem, že není nic příjemnějšího než světlo lámající se ve skle zabarveném bourbonem dohněda, a jakmile sevře v ruce láhev, umožní jí to zapomenout na nepříjemný sen z dnešní noci.

Hlasitě popotáhne. „Tak jo, fajn.“ Všechno něco stojí, ona si ale teď ještě neumí představit, kolik za tuhle jednu láhev bourbonu zaplatí. Netuší to ani jeden z nich.

3

Dříve

MĚSÍC PŘED Abigailiným zmizením se Noah se sestrou vypraví k řece. Nevzpomíná si, že by jí nabídl, jestli nechce jet s ním, ale sestra jen popadne obrovské sluneční brýle, jaké nosí filmové hvězdy, a beze slova ho následuje.

Za dusného srpnového dne projíždějí krajinou. Výletníci zhrouceně sedí pod stromy, museli si dát pauzu, aby popadli dech, a děti se válejí v trávě zbarvené jako stařec-ké zuby. Noah má v autě rozbitou klimatizaci a oběma připadá, jako by měli plíce plné vlhké vlny; netroufnou si ale stáhnout okýnka, aby jim dovnitř nenalétal hmyz a oni pak skončili s boláky rozdrápanými do krve. Abigail sedí a mlčí, obličej má zakrytý ohromnými brýlemi, takže Noah neví, jestli se na něj dívá, nebo ne.

Vybere úsek řeky na jižním břehu za městem, kde obvykle turisté nebývají, protože malebný výhled jim zakrývají strmé skály. Oba seběhnou dolů po břehu, jehličí je píchá do bosých chodidel a nízké větve šlehaají do obličeje, stále ještě mezi nimi nepadne jediné slovo. Vedro na ně působí zpupně, jako by panovalo už tak dlouho, že si ani neumí představit, že by ho mohl vystrnadit podzim. Oblečení si lehnou do mělké vody u břehu, jak to dělávali, když byli malí, a dovolí proudu, který je z horských pramenů ještě lahodně chladivý, aby se přes ně přeléval.

Nad hlavou jim sem a tam přelétají kolibříci vypasení nektarem. Odkudsi z lesa se skřehotavě ozývá sojka. Abigail konečně promluví: „Letos bys končil vysokou.“

On ví, že ho pozoruje, ale sám jen dál upírá zrak skrz větve k obloze.

„Noahu, odpustíš nám někdy?“

Od dětství jsi až moc zvyklá na odpouštění, má na jazyku. Není přece Bůh, nemá povinnost jí odpustit jen proto, že ho o to žádá.

Místo toho odpoví: „Příští rok už budeš sama na vysoké. Pak ti nebude záležet na tom, co si myslím. Najdeš si nové přátele, poznáš jiná místa a zapomeneš, že jsem na tebe měl někdy zlost.“

Chvilí je ticho, ale Noah dokáže odhadnout, na co myslí. *Nenajdu si nové přátele. Tohle my přece neumíme.*

Když se opět ozve, málem se rozesměje. „Další rok? Jestli budu muset čekat ještě rok, nejspíš se zblázním.“ Není to zdravý smích. Noah se zachvěje a ví, že za to nemůže studená voda.

„Ne,“ pokračuje sestra, „samozřejmě že máš pořád zlost. Byla bych v háji, kdybych tvou vinou přišla o jedinou šanci, jak se odtud dostat. Rozbila bych ti hubu.“

Noah vzdychne. „Co po mně chceš, Abi?“

„Chci, abys prostě něco udělal. Nezmínil ses o tom čtyři roky a já už to dýl nevydržím. Pokud mi nehodláš odpustit, tak mi aspoň rozbij hubu.“

„Ale Abi...“

Ona se postaví. Letní šaty má ztěžklé vodou a přilepené k tělu. Noah se jí tak dlouho vyhýbal, že ani nepostřehl, že jeho sestřička dospěla v ženu. Spěšně odvrátí zrak a ona se dá do smíchu.

„Jinou ženskou než mě jsi ještě neviděl, že ne? Ty můj chudáčku.“

Posadí se příliš prudce a voda mu sklouzne z prsou, jako by byla pevného skupenství. Připomene mu to křest, když ho pastor Lewis ponořil do nádrže.

Abigail se ušklíbne. „Noahu, ty můj chudinko. Nepřiměl jsi Chrissy Dukesovou, aby ti ho aspoň vykouřila, Sabrinu McArthurovou jsi do postele taky nedostal, a dokonce ani Erin Broadstreetová se s tebou na vánoční besídce nechtěla držet za ruku.“

„Mlč už!“

Nohou mu stříkne vodu do obličeje. „Jen si to poslechni, je to pravda.“ Ze stromů se vznesou několik ptáků vylekaných jejím hlasem, tlukot jejich křídel připomíná lidské kroky. „Jsi nějaký divnej, co?“

Noahovi odkapává voda z vlasů do očí, takže ji nevidí, ale nejradši by pošklebování, které slyší v jejím hlase, utál.

„Na vysokou jsi nešel právě proto, že víš, že jsi divnej. Já si to dobře pamatuju, Noahu. Proto nemáš žádné přátele. Proto s tebou žádná holka nevydrží. Proto tě máma s tátou nemají rádi.“

„Drž hubu!“

Poslepu se na ni vrhne, narazí si lícni kost o její loket, ale nenadálá bolest je příjemná. Oba se zřítí do vody, až to cákne, a ona s ním zápasí, jenže on je vyšší a silnější a tiskne ji ke dnu. Vteřiny plynou. Řeka se přes Abigail přelévá, jako by byla jen další kámen v korytu. Ten zvuk ho uklidňuje, pomáhá mu zklidnit dech a uvědomit si, co udělal. Tlačí ji rameny dolů, drží jí hlavu pod hladinou. Ona se na něj zdola dívá, kolem úst se jí usadil neznatelný úsměv, ale nepohne se ani nemrkne.

Noaha na kratičký okamžik napadne, že je snad mrtvá, a v duchu si představí jinou budoucnost, v níž v předání není k hnutí kvůli jeho botám a místo jejích obrázků z nalepených barevných těstovin visí na stěně jeho vyso-

koškolský diplom. Máma přeje dobrou noc jemu jako prvnímu a otec nemá jinou možnost než při modlitbě před večerí držet za ruku jeho. Jeho se rodiče vyptávají, jak prožil den, na gauči se neváli Abiny časopisy, nýbrž jeho Vonnegut a Steinbeck, odtok umyvadla ucpávají jeho vlasy. Noah si pochopitelně uvědomuje, že když tu ona nebude, nic z toho se nezmění, že prostor, který rodiče uvolnili ve svých srdcích pro ni, a ne pro své syny, velice rychle zaplní žal a on se opět odsune do pozadí. Ví to a pustí ji, zvedne ruce do vzduchu, jako by se vzdával, jako by čekal, až si pro něj přijdou.

Ona se ale posadí, hřbety rukou si vytírá z očí vodu, mohutné nádechy otrásají jejím tělem a jeho se zmocní úleva. Dívají se na sebe a on pochopí: sestra představuje jediné pouto, které je všechny drží pohromadě.

Cestou domů ani jeden nepromluví. Ani později se o tom dni nezmíní. Teď jen sedí a na podlaze Noahova pick-upu se tvoří loužičky, jak z nich crčí svěcená voda společného křtu.

Nyní

První baptistický kostel ve Whistling Ridge svou věžičkou z bílého sklolaminátu přilepenou na vrcholu připomíná rekreační středisko. Noah ví, že takhle vypadá většina kostelů v okolí. Ví ale taky, že na východním pobřeží mají ohromné svatostánky postavené v gotickém slohu z mohutných kvádrů, velkolepé jako sám Bůh. Pokud je Nejvyšší vůbec z něčeho stvořený, měl by to být kámen. Ve zdejších zapadlých končinách je z polystyrenu, páchne po asfaltu a chutná jako hranolky. Bůh je bufet pro řidiče kamionů nebo reklamní tabule u silnice. Nemělo

by smysl budovat ho z kamene, protože smyslem tohoto materiálu je přetrvat. Bůh je soustavně přetvářený, aby pasoval.

Blakeovi u vjezdu na parkoviště u kostela mýjejí světelnou LED tabuli s rozpisem bohoslužeb, vypadá jako speciální nabídka v rychlém občerstvení pro motoristy. Noah se opře o auto a dívá se na chvějící se černá písmena; za ním matka pomáhá Judovi ze zadního sedadla a otec si odplivne do trávy. Moderní bohoslužby každou neděli od 9 do 11 hodin. *Zemřel někdo za tvoje hříchy?*

To by Noaha taky zajímalo.

Teď už je tu víc aut a lidí, kteří z nich vystupují, se nerozpakují důkladně si rodinu Blakeových prohlížet. Vidí vojenského vysloužilce Samuela, který dříve možná naháněl hrůzu, teď se mu ale stíny vietnamské války odrážejí v šedých očích i v ochablých ramenou. Vidí Dolly s roztrepenými konečky vlasů, prsty zahnědlými od nikotinu a ve svátečních botách sešlapaných tak nerovnoměrně, až to vypadá, že se naklání jako strom, do nějž se opírá vítr. Vidí i Noaha, navlečeného výlučně v džínovině a manšestru, který by mohl mít půvab Marlona Branda nebýt rozpraskaných rtů, křivého nosu a uštvaneho výrazu v očích. Vidí také malého Juda, který pajdá jako stařec a flanelová košile po starším bratrovi svými dlouhými rukávy zakrývá jistě nejedno tajemství. Kde je ale Abigail? To by všichni rádi věděli, a když Blakeovi procházejí kolem, provrtávají je pohledy, jako by se chtěli probít k pravdě.

Noahovi je jasné, že právě z toho důvodu většina z nich otálí před kostelem. Jsou samý bzukot, zdraví se podáním rukou nebo objetím, jako mouchy se drží přilepení na betonu. Žijí v tomto prazvláštním očištcí, kde se zdá, že od velké hospodářské krize neuplynula zas tak dlouhá doba, ale současnost jim připadá podivně vzdálená. Zmi-

zení jeho sestry pro ně není nic víc než další přejeté zvíře na silnici.

Shluk farníků ožije, když se znenadání ozve burácení motocyklu. Noah strne a schová ruce do kapes. Naproti přes ulici na parkovišti u rychlého občerstvení Dairy Queen si Rat Láčustá sundává přilbu a vytrásá rozevlátou hřívu černých vlasů. Chůzi má jako pasák, který přišel zkasírovat svoje holky, a vůbec mu nevadí, že mu bunda povyjeje vzhůru, když se nakloní přes motorku. V reakci na ten pruh obnažené kůže lze vypožorovat cosi živočišného. Dospívající dívky ve svátečním se zahryznou do rtů a vrhají pohled na matky, které mladíka vyzývavě sledují, protože vědí, že tím vytočí své muže.

Dokonce ani Dolly se neubrání, nakloní hlavu na stranu a proneše pak pomalu, jako když odkapává sirup: „Není to ten mládenec z autokempu? Ten cikán?“

„To není Rom, nýbrž Rumun.“ Noah je plně zaměstnaný tím, že si o obrubník oškrabává zaschlé bláto z podrážky svých nejlepších bot. „Je to jen náhoda, že bydlí v karavanu.“

„A cikán bys neměla říkat,“ špitne Jude. „Je to nadávka.“

Samuel pohrdavě odfrkne. „No to mě podrž.“ Loktem do Juda dloubne a ten se mírně zakymácí. „To se nám vyvedla generace, fakt že jo.“

Dolly přimhouří oči a obrátí se na svého manžela, jako by mu chtěla naznačit: *Na veřejnosti bys neměl*. Samuel se jen usměje a uštědří jí ostrý kopanec do kotníku. Noah vidí, jak se matka zapotácí a lehce zčervená hanbou a rozhlíží se po parkovišti v obavě, jestli si toho někdo nevšiml. Je ovšem pravda, že pro tuto chvíli na Blakeovy všichni zapomněli. Když nic jiného, rodina Blakeových patří do města a do kongregace, sdílí s ostatními jednu víru. Rat ve svých upnutých džínách, s neznámým přízvukem

kem obtěžkaným laterálními souhláskami, je přivandrovalec. Zasáhl město jako střela, po níž zůstala vstupní jizva, ale ta výstupní už ne. Obyvatelé města se stále ještě nerozhodli, kam ho zařadit a jak ho integrovat, pakliže k tomu vůbec někdy dojde.

Noah nejasně zaslechne, jak je otec vybízí: „Tak pojďme dovnitř.“ Pořád se ale dívá na druhou stranu ulice. Připadá si, jako by byl nasáklý benzinem a celý se z toho roztrásl tím křečovitým způsobem, při kterém se páteř vypne do oblouku a prsty na nohou se zkroutí. Rat si vsune mezi rty cigaretu a ušklíbne se přímo na něj, jako by oba sdíleli nějakou důvěrnost, kterou nikdo jiný nezná.

4

HUNTER MADDOX přibrzdí u vjezdu do autokempu, který patří jeho otci, a mžourá skrze čelní sklo zalévané deštěm. Před stovkami let, když rodina Maddoxových přišla do Colorada, tady bývalo pohřebiště. Teď tu stojí řady nízkých obytných přívěsů se zaprášenými záclonami a odchlípujícím se dehtovým papírem na střeších. Vypadají, že se krčí v trávě, jako by je zuřivý vítr vanoucí z hor vtlačil do měkké hlíny. Za dnů jako tento, kdy lijí jako z konve a horské prameny se rozlévají ze břehů, se z půdy vyplavují kosti a hroty šípů. V takovém období se osazenstvo kempu zdržuje ve svých příbytcích.

Huntera proto překvapí, že se blátem šine povědomá postava. Potřeše hlavou a zamumlá: „Už tam zase jde.“

Otec Jerry, který sedí vedle něj, ani nezvedne hlavu od mobilu. „Kdo jde kam?“

„Emma Alvarezová. Už jde zase k tomu cikánovi do karavanu.“

Dívka má džíny od bláta a pohybuje se potácivě. Může to být terénem, který je v dešti kluzký, ale Hunter ji se stejným skelným pohledem viděl i ve škole. Strávil dost odpolední, kdy se připékal na nekryté tribuně stadionu, aby poznal, když je někdo opilý. Pocítí výčitku svědomí a musí odvrátit pohled.

„Do toho,“ ozve se otec, „jak chce Melissa Alvarezová nebo Jonesová, nebo jak se vlastně jmenuje, vychovávat tuhle míšenku, kterou přivedla na svět, nám nic není.“ Jerry je rozložitý ramenatý chlap s hranatou čelistí a vojenským sestřihem. Suvérenní, všude je ho plno, horní dva knoflíky košile má vždycky rozepnuté. Hunter si uvědomuje, jak moc je otci podobný, a dospěl do věku, kdy začíná pochybovat, jestli z toho má pořád ještě radost.

Jerry se na něj konečně podívá. „Koukl ses na ty poslední propagační materiály, které si nechala máma poslat?“

Hunter špulí rty na stěrače míhající se po čelním skle a zalže: „Jo.“

„Uvědom si, že zkoušky na vysokou jsou za rohem. Je tam spousta dobrých škol, kde se můžeš věnovat basketu. Díval ses na Severní Karolínu?“

„Jasně. Mně je to jedno.“

„Tak to ne, žádný jedno, kamaráde. Pokud se nesebereš, tak skončíš jako ten mladej cikán, budeš někde zamestat a promarníš život.“ Jerry se zachmuří. „Většina kluků by projevila trochu víc vděčnosti za to, jak se ti s mámou snažíme pomáhat i přes to, co jsi provedl.“

Hunter sevře volant, až mu pod kůží zbělají klouby. Vidí, jak Emma došla ke karavanu a klepe na dveře, sleduje ji, jak si odhrukuje mokré vlasy z obličeje.

Přes to, co jsem provedl.

Kousne se do rtu. „Ale jo, tati, já jsem opravdu vděčnej.“

Kdybys jen tušil, co jsem provedl.

Rat sedí na hromadě prošívaných pokrývek v byzantsky sytých barvách a brnká na kytaru po babičce. Našedlé světlo, jež dovnitř obytného vozu proniká oknem, se zablýskne na vlčím tesáku, který má vetknutý do levého ušního lalůčku. Emma ve dveřích zaváhá, déšť jí stéká po rukávech a kape

na odřené linoleum. Na kuchyňské lince hoří vonná tyčinka a zamlžuje vzduch uvnitř.

„Tak ses vrátila.“

Emma se tahá za cíp bundy. „Nevadí?“

Uctivě odloží babiččinu kytaru stranou. „Hlavně tam jen tak nestůj, *drágutá*. Zmáčíš mi podlahu.“

„Jé, promiň!“ Emma postoupí o další krok dovnitř.

Sundá si bundu, džínovina je hodně nasáklá, jenže neví, kam ji dát ani kam odložit sebe, a tak tam jen stojí a po krku jí stékají pramínky vody.

Rat potřeše hlavou a ušklíbne se na ni smyslně vykrojenými rty. „Těžké ráno?“ Zvedne se, zajde do kuchyňky a sáhne do skříňky, kde jak Emma už ví, má alkohol. Sleduje ho, jak se mu při každém pohybu nadzvedne tričko a pod ním se objeví pár květinových vzorů tmavomodrého tetování a mizí kdesi pod kalhotami.

„Jednou pro tebe seženu pořádnou *pálincu*,“ slibuje, „ale zatím se musíme spokojit se starým dobrým Jackem.“

Emma se na láhev ani nepodívá, jen cítí její váhu, když ji vezme do ruky. Zakloní hlavu a nechá bourbon stékat po jazyku, chladivé skleněné hrdlo si tiskne na rty, báječnější polibek ještě nikdy nezažila.

„Chceš o tom mluvit?“

Ne. Vždyť se nic nestalo.

Znovu si lokne kořalky.

Zrovna ráno se jí přihodila taková hloupost – vybavil se jí jeden vtip a bez přemýšlení sáhla po mobilu, aby ho napsala Abigail. Když si uvědomila, co dělá, trvalo jí nějakou dobu, než zklidnila dech natolik, aby ho neslyšela.

Stýská se jí po pramenech vlasů, které Abi nikdy nevydržely svázané do ohonu, uvolnily se a splývaly jí po krku, vzpomíná, jak se jí divně odchlipovala gumová podrážka

na teniskách, schází jí její jahodová vůně – je ale zvědavá, kdy se tyhle drobnosti slijí do celkového pocitu, že o někoho přišla. Kdy se jí začne stýskat po Abigail jako takové. Už teď si začíná zvykat na to, že tu není, ale to může být tím, že jí chyběla ještě předtím, než odešla. Abigail poslední dobou mluvila v budoucím čase – a Emma ani teď neví, jak se tam za ní dostat.

Jakmile se ale napije, připadá jí aspoň, že není tak moc svázaná časem. Když se napije, má pocit, jako by se o den posunula k... k čemu? Uplynuly už dva týdny a Abigail je pořád pryč.

Chci prostě trochu žít, říkávala Abigail.

Emma se skulí do kupy příkrývek. Jak déšť stéká po okenních tabulkách, připadá jí, jako by se karavan kolem nich taval. Rat trůní vedle ní, a co chvíli si podávají láhev. Emma má pocit, že se jí hlava zvětšila a ztěžkla, a uvažuje, jestli ji ještě někdy bude schopna nosit zpříma a taky jestli jí na tom vůbec záleží. Zvedne zrak ke stropu: je pokrytý mozaikou roztodivných nesmyslů; na některé ji Rat výslovně upozorňuje, jiné diskrétně přechází. Jsou tam části map, téměř výlučně Evropa, některá města a místa jsou barevně zakroužkována. Výběr fotografií natrvalo zachycuje jiskru v očích jeho babičky i masivní ustupující čelo jeho otce. Pohlednice Kolosea, anglické vesnické chalupy z kamene a gotické věže rumunských hradů se překrývají se zažloutlými stránkami vytrhanými z klasických románů a připíchnutými na strop jako motýli.

„Kdo jsi?“ zeptá se ho Emma.

„Někdo jako ty, *drágutá*.“ Přejíždí prstem po hraně láhve. „Stojím taky mimo.“

Chvilí o tom přemýšlí. „Proto jsi mě pozval, abych s tebou pila?“

„Samé otázky.“

„Abys věděl, já tě viděla, tehdy večer u Holých kostí.“

Rat sedí tak blízko vedle ní, že cítí jeho teplo stejně jako cigaretový kouř a jako dým vonné tyčinky, který se mu vsákl do oděvu. Ze všech vzpomínek na otce, které si uchovala, si Emma nejživěji vybavuje jeho nohy, jak kolem ní procházel. Když se teď tiskne na tohle teplé, pižmem vonící tělo, uvědomí si, že blíž k muži se dosud ještě nikdy neocitla. V tichu poslouchá, jak se rytmus jejího srdce srovnal s bubnováním deště na kovovou střechu.

Konečně Rat odpoví: „Já vím.“

Chuť alkoholu na jazyku pobídně Emminu troufalost. „A mluvit o tom nikdy nebudeme?“

S povzdechem vyloví z kapsy džín pomačkanou krabičku marlborek. „O tom mně mluvit nepřísluší.“

„Jak to myslíš?“ Emma ho pozoruje, jak si zapaluje cigaretu, jako by vedli takové hovory odnepaměti. „Každý vidí, že nemáš rodinu, přátele, nepracuješ. Nikdo o tobě nic neví, leda to, co někde od někoho zaslechl. A přitom je ti jen... kolik...? Pěťadvacet, šestadvacet? Umíš si snad představit, že ve městě, jako je tohle, musíš budit pozornost. Zjevíš se tady zničehonic a několik měsíců nato se ztratí moje nejlepší kamarádka. Myslíš, že to v lidech nevyvolává různé otázky?“

Rat líně potahuje z cigarety, záře se třpytivě odráží od jeho prstenů.

„Podle mě,“ pokračuje Emma, „bys měl mít připravené nějaké odpovědi, kdyby začalo jít do tuhého.“

„Stává se to tady běžně, že jde do tuhého?“

„Občas tu někdo něco docela šeredně odskáče, už jsem to zažila.“ Ve skrytu myslí se jí opět mihne obraz otce, má statné opálené ruce a čerstvé podlitiny, vidí i zakrvácené střepy. „Nazval jsi to výstižně: jsme mimo.“

Rat vzdychne a natočí se, aby na ni viděl. Chytne ji oběma rukama za ramena. Na chvíli se vyděsí, že s ní začne cloumat, ale on se k ní místo toho nakloní a políbí ji na čelo.

Není v tom ani trocha romantiky, vyznívá to spíš otcovsky. Jí se přesto zatají dech.

„Seš mi sympatická,“ poznamená věcně, „ale pojďme si něco ujasnit. Pokud má tohle pokračovat a chceš za mnou dál chodit, musíš s těma otázkama přestat. Buď přestaneš sama, nebo to utnu já, rozumíš? Mám právo mít svá tajemství, stejně jako ty máš právo na svoje.“

Bledé hrdlo mu pulzuje, když se dlouze napije z láhve. Pak si otře ústa hřbetem dlaně a podá láhev zase jí.

„Já žádná tajemství nemám.“ Stačí se na něj podívat a ví, že ji přeruší.

„Ale máš.“

Znovu sáhne po babiččině kytáře, jako by chtěl zaplnit ticho, které tu zbylo po všem, co zůstalo nevyslovené.

5

ŠERIF GAINS vypadá, jako by ho někdo vyřezal ze dřeva a pak ho nechal stát na dešti. Není starý – Jude ví, že je mu sotva čtyřicet –, ale je nasáklý vůní lesa, borovou smůlou a kouřem páleného dříví a to jako by mu přidávalo spoustu let. Stojí u Blakeových v obýváku, rukou, kterou mu znetvořila past na medvědy, listuje v zápisníku a rozpitvává Abigailinu nepřítomnost.

„Předtím jste uvedli, že jste nevěděli, že má v plánu jít k Holým kostem.“ Samohlásky vyslovuje nosově a s kan-saským protahováním. Možná proto ho Bůh, když ho stvořil, natáhl stejně i do výšky, napadne Juda. Aby se mohl postavit doprostřed nějakého nezměrného lánu kukuřice a viděl nad klasy na všechny strany. „Jste si tím naprosto jistí, hoši?“

Jude po očku pohlédne na Noaha, ale bratr jen pokrčí rameny, dva prsty má zastrčené v románu Thomase Manna, aby se mu nezavřel, jako by chtěl mít jistotu, že se v kteroukoli chvíli může vrátit přesně k tomu slovu, u kterého skončil. Noah zavrtí hlavou a Jude reaguje stejně.

„Abigail po večírcích normálně nechodí,“ dodá Noah. „Pane.“

Z ošoupaného křesla si Samuel Blake hlasitě odfrkne. „Tohle všechno jsme už snad probrali, ne, náčelníku?“